

жаваше слънчева-та свѣтина и блѣщаше кѣто въ безъ-четъ сверически оглѣдала. Прекрачи изъ трѣвѣ-тѣ двѣ-три крачки и, ето-та че си вече мокъръ, кѣто мышъ. Нѣ въ това врѣме кой ходи? Стадо-то ся дои въ витѣ-тѣ кошарѣ, орача е още въ пѣтъ — той не е достигналъ до равнѣ-тѣ нивѣ. Грыжливѣ-та ступанка сега дои пѣнливо млѣко отъ млѣнѣ-тѣ биволицѣ, за попарѣ на дребни-тѣ дѣца, кои сега най сладко спѣтъ.

Кокѣшки-тѣ сѣ още на кривий клонъ, и ся готвѣтъ да слѣзѣтъ; само гордый петелъ слѣзълъ: пѣе и си-търи дѣсно-то крило, кѣто чака да слѣзѣтъ червено-гребѣнчасти-тѣ му бухлати другаркы, чака ги да ги зъведе при щедрѣ-тѣ ступанкѣ за хранѣ. —

Сичко ся размирдало, нѣ не трѣгнало още на работѣ. — Само безстрашливый рыбаръ, вади сѣка изъ-подъ дебелѣ-тѣ върбѣ край Янтрѣ и граби мустакати сомѣси и пѣргави мрѣни мълчишкомъ, а паспалливый воденичѣръ излѣзва лѣниво изъ воденичѣ-тѣ да ся расходи, да си омѣ очи-тѣ надъ ставило-то и да ся прекръсти срѣщо слънце, кѣто помоли Бога, най напредъ за здравѣ, а послѣ за небетчи Лѣсковчени, кои, безъ-друго, ще му донѣсѣтъ топлѣ питѣ и бѣ-кличѣ вино.

Въ това врѣме, кога сичко ся каняше на работѣ, отъ кѣмъ севѣро-истокъ, изъ Шумиенскій пѣтъ, кой води кѣмъ югъ-кѣмъ Търново идѣше единъ пѣтникъ и ся навалаше кѣмъ Янтра. Той бѣше на конъ.

Лице-те му бѣше посърнало и опърлено отъ пролѣтний вѣтеръ; дълги-тѣ му мустаци ся вѣяхѣ и висѣхѣ на широки-тѣ му рамена; подъ черни-тѣ навѣсени вежде, очи-тѣ му бѣхѣ хлѣтнали въ главѣ-тѣ и блѣщѣхѣ кѣто огънь; глава-та му бѣше покрита съ черно кѣдриво кѣлпаче, образа му бѣше дълголикъ и чѣрноокъ: той бѣше замысленъ и унѣ-